

Slavica Zubas

BIJELI PAPAVERI

www.digitalne-knjige.com

Slavica Juhas

BIJELI PAPAVERI

2022.godine

BIJELI PAPAVERI

Autor: Slavica Juhas

Recenzija:

Zlata Knez

© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*U najdražim očima
promatraš svoj odraz
i čekaš reakciju
na bijele makove.*

Slavica Juhas

Pripremila : Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac

KAD ČEMPRESI ZAMIRIŠU

*Sjeta mojim bićem vlada,
bezobzirno, bez skrupula.
I čemprese već mirišu
ova moja mrtva čula.*

*Gdje su moje divne sanje,
topla krvca kad žubori?
Sve bestraga nestalo je,
melankolija me mori.*

*Duša mi je iscrpljena,
nade nema na vidiku,
a život je utihnuo,
kao slika na spomeniku.*

*Gdje su moji divni dani?
Ispariše. Kakva šteta!
Ili je vrijeme dopustilo
da u njih useli se sjeta.*

OČE, ZNAŠ...

*“Gospodine, nisam dostojna...”,
pa ću crkvu zaobići.
Ponizno, ko svi grješnici,
iza leđa ću Ti prići.*

*Kad bi srce smoglo snage
da pred Tvoju milost kroči,
kako bih bez trunke stida
pogledala Ti u oči?*

*Spustila bih kapke dolje,
da prekriju tu sramotu.
Jedno tijelo, dvije duše -
dupla svirka na fagotu.*

*Svu sam dvojnost utrpala
u luksuznu garderobu.
Šepurim se kroz teatar,
živim generalnu probu.*

*Došla sam Ti iza leđa
iskreno se pokajati.
Zašto da se ispovijedam?
Neću grijeha nabrajati.*

*Iza stražnjeg dijela crkve,
izmolit ću "Očenaš".
Zašto da Ti dosađujem?
Ionako već sve znaš.*

*Ti si nebo, Ti si more,
slatkost kapljice u rimi.
Tu, sa stražnjeg dijela crkve...
Bože, Bože, oprosti mi.*

U TEBI TREPERIM

*Pjesma, to je rupčić s gustim tkanjem,
ona je svijeća u mraku danjem,
svilena sjenica za vukodlake
i kočija koja razvozi oblake.*

*Pjesma, to je život bačen u zrak –
u tvojoj je ruci topli uzorak,
djelić vlažnih vjeđa u grudima -
prosjak, koji blago nudi ljudima.*

*Ja kidam dušu za ruke svijeta,
ti je ubireš, uz blagoslov pokreta.
No, ne tuguj tugu koja nije tvoja,
ne idi u središte moga dvoboja.*

*Ne zalijevaj suzama crvene snove,
ne šalji dušu na tuđe grobove.
Ne puštaj osjećaj u oblačan dan,
za slane kiše otvori kišobran.*

*Ne plači moje suze, obriši lice,
ne tuguj u duhu vječne samotnice.
Ako te slučajno riječju i ganem...
ugasit će me sućut. Pusti me da planem!*

*Neka moje srce zakuca u tebi,
čuvaj ga, čuvaj, sudom ga ne grebi.
Bilo gdje da mutni pogled uperim,
dok čitaš ove riječi, u tebi treperim.*

*Spusti dlan na grudi, srca su zajedno,
i u ovoj pjesmi tučemo ko jedno.*

MOROZITO

*Nježni oćut srce šalje,
potočićem, skroz na sjever,
al mrgudan kamen valja
i umetne ga pod rever.*

*Teče potok, teče, teče,
nosi ljubav na slobodu,
ali mrki tijek prekida,
ne da govor ni svom rodu,*

*a kamoli svojoj dragoj
koja žarko na to čeka,
da od srca do nje stignu
riječi voljenog čovjeka.*

*Teče potok, pa zastane,
centimetar ispod kose.
Kuda prođu kapi vele
da od srca glas pronose?*

*Pa produže tijekom dalje
jer cilj su im kruta usta,
al panično beton miješa
mrgudova glava tusta.*

*Strah ga mori, žurno diže
nijemo stijenje, ponosito;
ali potok teći mora...
plači, plači, Morozito.*

SAMO JEDNU NOĆ LJUBAVI

*Samo jednu noć ljubavi,
jednu žarku noć mi dajte;
poslije potopa da bukнем,
a jutrom za me ne hajte.*

*Još bih noćas isplahnula
žar na usni alkoholom;
a kad crni dim zapleše,
ljubila bih zadnjim bolom...*

*... usne vjetra koji jača
vatru što je strast raspiri;
usne navikle na plamen
koji se u srcu širi.*

*Dajte kišu, lijte, lijte
s prvim svjetlom u zoru!
Na zgarištu oživjet ću
u mrtvome otporu.*

*Neka lipti iz srdašca,
nek pljusak dušu poplavi;
ali jednu noć mi dajte,
samo jednu noć ljubavi.*

PIJANI STIH

*Dodirni me svojim rumenim usnama,
slatko ću vino popiti s njih.
Omamljena za te ću napisati
još jedan luckasti, pijani stih.*

*Dodirni me svojim toplim usnama,
neka tvoj poljubac ljubav posije.
U mom će srcu niknuti i rasti,
kao raskošni cvijet crvene hortenzije.*

*Drhturit će u grudima i cvjetati,
u toplini srcolikog baldahina.
Ljubi me, ljubi, nikad nemoj stati,
jer ljubav je cvijet koji živi od vina.*

PAMTIM LJETA KOJA STIŽU

*Kasna su me stigla ljeta,
i ona što tek predstoje.
Kad na dušu sjedne sjeta,
višak godina mi broje.*

*Davno su me nadojili
gorkim mlijekom. Rekoh: Dosta!
Mljekari se oznojili,
ali duša rob ne posta.*

*U hladu noći štedim dlan,
za dvije duše u rajju.
Srela sam ih, baš neki dan,
u prekrasnom izražaju.*

*Pamtim ljeta prije mene -
Tin i Dobri vjeđe dižu,
ali kada pogled skrene,
pamtim ljeta koja stižu.*

*Ja nisam dio ekipe,
ali, smijuljim se, eto -
zlato kapa iz rajske pipe,
na šturi, zemaljski geto.*

*Eh, da sam sisala prsa,
ili čaj pila s njima,
živio bi tračak srsa
u ovim poznim ljetima.*

*Kasna su me stigla ljeta,
a sadašnjost mi prkosi -
uz četiri strane svijeta
koračam u svojoj osi.*

*Čudna su me stigla ljeta -
prije, poslije - ne postojim!
Kad na dušu legne sjeta,
ovog potonjeg se bojim.*

NEBESKE SAONICE

*Oslušni snove, i začut ćeš topot -
to moj bijeli konjić u ponoć kreće,
nebeskom stazom vuče saonice
u kojima sanje putuju do sreće.*

*Opipaj snove. Osjeti kako drhte
ruke koje ti pružam kroz tminu!
Na moje zapešće hladan dlan spusti,
u mrzloj noći otkrit ćeš vrelinu.*

*Okusi snove. Ispij sve sokove
koje ti napućene usne nude.
Napij se slatke žudnje s izvora –
za njom i oni neporočni žude.*

*Pomiriši snove. Duboko udahni,
i miris čežnje u sebe unesi.
Bestidni užitak uskovitlat će
dubinu u kojoj cvjetaju grijesi.*

*Zaviri u snove. Vidjet ćeš ljubav
i konjića koji pred jutro kreće,
nebeskom stazom vuče moje sanje,
daleko od tebe, daleko od sreće.*

LAŽU DA NE ŽELE ČUTI

*Želiš reći sinu, mišiću malom
(koji je za glavu od tebe viši),
da voliš ga, ali tek kruto kažeš:
Jedi! Ovo su tvoji najdraži slatkiši.*

*Želiš reći kćeri, mezimici svojoj
(koja se njiše na visokoj peti),
da voliš je, ali tek usput pitaš:
Kolika ti je plaća? Jesi li na dijete?*

*A najljepše pjesme tvoje srce sklada!
Zašto te strah da ih glazba ljuti?
Nježne tekstove brižno srce piše,
a dijete im se nada, želi ih čuti.*

*Sve bi htjela reći, sve bi i mogla,
da ti nije neugodno - zaboravila si kako.
Bez zagrljaja, pamtit će tek riječi:
Izgubit ćeš dozvolu! Vozi polako!*

U MRTVOME KUTKU SOBICE

*Svaku se noć pojaviš, nepozvana,
zaustaviš oluju na obrazu,
na ranjeno srce pritisneš gazu...
pouzdana, miriš me sa svih strana.*

*Mogla bih čuti fijuk, ali neću.
Neka mi vjetar trepavice šiba,
neka na licu tuđi život ziba,
neka se mrtvaci bez ritma kreću.*

*Ne čujem. Jednostavno, nemam sluha.
Iz svakog zla mogućnosti dopuze...
jedna je osušila zubate suze.
Subjektivno, zaštitila si duha.*

*U peći ispiljene krošnje vrište,
tumbaju se u paklenoj vrućini.
Umiru da bih bdjela u toplini?
Ne marim za vatreno mučilište!*

*Drvo je na lomaču osuđeno -
u mrtvome kutku sobice plamti,
jer deblo ne voli, grana ne pamti,
nema srce koje je povrijeđeno.*

*Ni za čije krikove nemam sluha.
Ni za palmu. Bezobrazno se širi
skroz do moje sjene, u tajne viri
pogubna znatiželja, s mirisom puha.*

*Palma diše? Naravno, treba kisik.
Ali, plače li? Da li me doživljava
na šiljastom listu kap prljava?
Isuse Kriste, to je biljka? Nije lik?*

*Olovka klizi papirom, polako.
Ne pritišćem je jer ne želim tebe
dovesti u opasnost, bez potrebe.
Noćobdiji je teško i ovako.*

*Nježno olovku po papiru vodim
da ne zacvili, zastruže, zajeca,
da te usputnim zvukom ne presijeca -
da tvojim značajem duši ugodim.*

*Svake noći pijuckam božansko vino,
magovi me k pijanstvu odvode.
Misli su savršene, duši gode,
kada svijet utihne, mila Tišino.*

KREŠTALICA

*Tko to kriči, u ovoj gluhoj noći,
tko moju tišinu besramno remeti?
Vrani slična ptica, neka kreštalica,
rastaje me noćas od zdrave pameti.*

*Kroz gusto je lišće mjesec ugurao
svoje žute prste i kresnuo sjaj.
I moja je papuča noćas od koristi –
poručuje kreštalici: Daj se stišaj!*

*Kriči krošnja breskve. Il to vrišti ona?
Nazirem obrise, dva plava uvojka.
Tim istražitelja, ja i mjesečina,
došli smo do zaključka – to galami šojka.*

ODJEVENA ISTINA

*Ponekad me naljute bezrazložne laži.
Što ti je na umu, to mi i kaži!
Ah, kakav bi to strašan udarac bio
kad bi svatko golu istinu govorio!
Da li bi meni uopće bilo pravo
kada bi mi rekli da ne izgledam zdravo?
Ne bih li bila povrijeđena i tužna
kada bih čula da sam ko akrap ružna?
Kad bi istinozborac bezobzirno progovorio
da izgledam kao da me Belzezub stvorio,
u istom bih trenu poželjela da laže
i odjevene istine bile bi mi draže.*

STRASTING

*Posve budna nađoh se u zemlji čudesa,
na vrućoj zvijezdi, iza vidljivih nebesa.
Odjednom me opila tiha glazba krvi...
po veni mi žica gudi i poštenje mrvi
U čarobnu zemlju zakoraćih bosa,
za tijelo se lijepila žudnja, kao rosa.
Klizila je s latica bludnoga cvijeta
i širila pomamu duž zbunjenog svijeta.
Iz bobice čežnje natočih si čašu vina,
zaboravih krepost i grančice maslina;
pa protivno uvjerenju i krutosti kažiprsta
strašću opih sebe i promišljanja čvrsta.*

DON PURAN

*Sorry, al ti si, malodušni daso,
logičnim slijedom davno izbrisan.
Sasvim sam imuna na mušku dušu -
ti si sirovina, a ne Don Juan.
Možeš se raspasti, bahati daso,
ali macho tlapnja non passara.
Gizdavi strašljivko arogantnog stava,
ti si gubitnik de Manara.
Ma što si zamišljaš, pomučeni daso,
da si jedinstven i Bogom dan?
Klasična ti si, već viđena priča,
ti si zanesenjak, ti si Don Puran!*

DALEKO MI SNOVOSTAJ

*Ja želim sve! I gdje je taj sveznadar
koji će mi kazati da sve ne mogu?!
Ja sam od onih koja će potrčati,
nakon što mi sudbina podmetne nogu.*

*Kako mi nesretnik može narediti
da htijenja sapnem, da robujem smiraju?
Usprkos zabrani hitam do nedostižnog.
Gubitnik se povinuje snovostaju.*

*Kada nesretnici pred sanjama stoje,
kada u snove ne dopuste ulazak,
ja sjednem u sedlo i potjeram bijelca
u danje snoviđenje, il na počinak.*

*Želje, poput stuba, preskačem po dvije,
i lijem znoj, ali radujem se cilju.
Ako mi usud zapriječi sam ulazak,
bar sam oćutjela titraje u žilju.*

*Želim sve! Za mene ne vrijedi zabrana.
Bacit ću laso u svijet, i privući sjaj.
Daleko mi snovostaj!*

NA STAROM MJESTU

*Prisloni glavu na moje grudi
i noćas miruj, samo moj budi.
Zaboravi priče da Bog nam sudi
i ne odlazi dok zora ne zarudi.
Ne govori, šuti, neka noć je snena,
nek pokrije nas mjesečine sjena.
Za tebe je postavljena bludna scena
na kojoj noćas bit ću opijena.
U tajnoj noći budi slatki dar,
iskricama s neba nježni gospodar.
U grješnome dvorcu noćas budi car...
jutrom ti ćeš, neizbježno, u moj spomenar.
Zorom, kad razlije se od boli duga
i srce zarobi iz dubine tuga,
ja snivat ću gladno, kao životni sluga,
na tvome nebu treperit će druga.
Neću plakati, neću, jer to sam znala,
bez grižnje savjesti njoj sam te krala.
Pored mjeseca hrabro sam stala...
tu jednu noć ja sam za te sjala!
Pamtit ću ovu noć dovijeka,
sjećat se sjene samotna čovjeka
kojega će slijediti jutarnja jeka:
Na starom mjestu ljubav te čeka!*

PUNA ČAŠA MENE

*Noć. Mrkla noć, i crnilo pred očima,
sve je bliži topot ljubavne hysterije.
Slaba pred čežnjom i njezinim moćima,
šiknem vreli gejzir u grlo arterije.*

*Drhti čedni svijet kada ga ljubav smulja,
straši ga stanje kad se čežnja izbljuje.
Taj izazovni zmaj, zla dragonska hulja,
na slabašnome se srcu iskaljuje.*

*Drhti čedno biće. Od mozga do dna
zbunjena se krv podatno rasprši.
Srce prigovara, ali posustaje, zna -
što čežnja naredi, vrela krv izvrši.*

*Lakovjerno suklja iz divljeg gejzira,
izlije nagon u drhtaj, na čistinu.
Sočni je napitak vampirskoga pira...
vena srcu vraća bolnu prljavštinu.*

DUH

*Kiše prolaze, sunce neće granuti,
samo će sivo ništavilo svanuti.
Poput crnog duha, življenja oskudna,
oči ne sklapam, a znam da nisam budna.*

*Pod vjeđom pecka omarna izmaglica,
u centru bića meškolji se drznica.
U napasti je, zasićena posluhom,
rasplakat će duha pod samotnim ruhom.*

*Poodavno uobličih svoju želju –
muke šapćem sjeni, vjernom prijatelju.
U procijepu između sunca i kiše,
ne spavam, nisam budna, tek tijelo diše.*

*Sve, sve prolazi, sreća neće granuti,
samo će crno ništavilo svanuti.
Pod škripom od kože, življenja oskudna,
oči ne sklapam, a znam da nisam budna.*

METAMORFOZA

*Kao da ti je na žulj stao moj korpus,
za toplu te riječ bez nade prosim.
Višak kompleksa gorak ima okus...
balast tvojih slabosti u noć unosim.*

*Smrknuta i blijeda, trujem svoj bitak,
ne, ne vjerujem u skori boljitak.
Zato se i ne mičem, ni verbalno...
plačne mi misli grizeš bestijalno.*

*Duša mudruje, smisleni razlog hoće
pa pošalje pupile iza čvora;
a one se vrata bez odgovora
ne našavši ulaz u talog masnoće.*

*Prihvaćam patnju, i hod na štulama -
gubim ravnotežu, sudba me drmusa,
razbacujem se otrcanim frazama...
što još hoće od ovog mrtvog korpusa?!*

*Na samome pragu noćnoga muka,
sve mučne sate na dno sebe slegnem,
prije no što u dan, u svijest pobjegnem.*

*Miljama daleko od zemaljskoga zvuka,
na kriпти bolan osmijeh rastegnem
i odjenem kožu sretnoga vuka.*

ZEC U LISNICI

*Život mora biti neozbiljnog tijeka,
kad ne znaš što te iza noći čeka.
Ukočiš li korak, strepiš prije, više –
bos ili obuven, isto ti se piše.*

*Napad sudbine ne znam zaustaviti...
dok taktiku smišlja, ja ću se zabaviti.
Jučerašnji kvar danas je nepopravljiv,
bar sadašnji tren neka bude šaljiv.*

*Za mene je sutra najobičniji dan.
No, tvoja bojazan nije presedan,
jer ti se brinući hrvaš s umorom,
a ja se sudbi obraćam s humorom.*

*Ako me danas zadesi nesreća,
nije li boljka uzaludna, veća,
ako sam još jučer propatila
nevolju koja me je sad dohvatila?*

*Jučer bi me kršila briga zbog novca
(zec je u šumi, a strah u lovca).
Možda ću od sutra tajkunica biti.
Otkud znaš da zeca neću uloviti?*

AURORA NOVE LJUBAVI

*O, moćni arhanđeli, pošaljite glasnike,
neka do njegovog uzglavlja polete,
i neka mu ogoljelu istinu prenesu,
da kolijevke uspomena za me su svete.
Možda me i pozove u svoje sjetne snove,
dok me besmisleno jutro iz njih ne pomete.
Kad bi bilo moguće zaustaviti vrijeme,
zgusnula bih sve što jesam u taj sebični tren.
Veličanstveni časak zora ne bi taknula,
pa kako bi ikad mogao biti prezren?
U željenome trenu, iza gorke koprene,
moj život bi potpunom srećom bio ispunjen.
O, moćni Gabrijele, navijesti anđelima
da s neba polijeće roj svetih leptirića.
Neka ga zaštiti, pod svoje okrilje primi,
milost čuvara – vojska bijelih anđelića.
Neka blaženo sniva i bezbrižno postoji,
u spletu savršenih svagdanjih djelića.
Kako da ga krivim što je moja duša mučna,
kad vrijedan je žaljenja - slabost vlastite krije.
Strah od sebe samoga u grijeh ga je odveo –
ranio je srce koje otad jedva bije.
Al spori otkucaji istkali su zakrpu,
koju nada svakog dana na ranu prišije.*

*O, moćni Mihaele, radujem se špaliru
sućutnih anđelaka, kada iz snova krenem.
Neka zlaćane aureole osvijetle stazu,
da s toga puta, ili pameću, ne skrenem.
Bez sjajnih putokaza izgubila bih sebe,
jer nemam snage da ga nikad ne spomenem.
Teško srce vučem po samome rubu stakla,
a što sam od njega dalje, šiljci režu jače.
Anđeo mi savjetuje neka pustim suzu,
neka prisilim pogubnu misao da zaplače.
Ali, suza je slana, a sol na živoj rani
natjerala bi usta da kunu i prostače.
O, moćni Rafaele, ti znaš što meni treba –
poticaj da stopim se s tvojim romarima.
Da dušu osnaže i da tako uzvišena
navijek odolijeva varljivim ljudskim čarima;
da u topli kufer zgusnem tek manjkavu volju
i otputujem u susret nebeskim sanjarima.
Otišla bih s njima izvan ovog svijeta
gdje u vruću, u plamteću dušu trpaju ogrjev.
Iščežle bi dvojbe tko je, i koliko je kriv
(ako do blaženoga svijeta ne dopire gnjev).
Umjesto tužbe i izricanja životne kazne,
čula bih zvjezdani zbor, nježni anđeoski pjev.
O, moćni Urijele, dahom zemlju zatresi,
kristaliće vedrog neba oko mene sruši.*

*Krhotine plavetnila pružit će spasenje,
odlučno da kaosom moje ridanje zagluši.
Još kada bi anđeo bijelom haljom spriječio
da ogledam svoj život u nevoljenoj duši...
Kaži mi, koja staza vijuga do vječnosti?
Otvori sva dušna vrata i otkrij mi tajne.
Kad život me svlada, ispred mene kreni,
rado ću poći za tragom tvoje stope sjajne.
Pa ako je vječni raj ispod svježega humka,
povedi me u svitanje ljubavi beskrajne.*

NA VRHU, TIK DO TUGE

*Biti na tankom ledu nisam znala,
ali pričahu da bih mogla propasti -
ako čežnji i vodstvo budem dala,
bit ću sve bliže posljednjoj pomasti.
Pustila sam da me slijepac vodi...
ta nije on kriv što ne vidi danju,
ali ipak me u dnevnoj nepogodi
zapamtio tek po lošem izdanju.
Zatim je do Olimpa prostro dugu
i smijao se mome strahu od visine.
Zeus je grmio: "Dat ću ti tugu,
kad sama dolaziš na vrh planine!"
Gdje si nestao?! Cijedim oblake
s mjesta kamo si me Ti poslao.
Ne bih oćutjela ove mučne tlake
da nisi na pola puta odustao.
Između blata i Olimpa... duga?!
Zadnju priliku pruža crnoj Tami?
Nazirem konture... "Ma, to je tuga!"
Eh, Zeus opet grmi i galami.*

NA CIJENI SU RUPČIĆI

*Riječi je sve manje, na cijeni je cigla,
zidovi života – tim bolje ako su viši.
Žuljevita duša bedeme je digla,
i samovoljno trune u vlastitoj niši.
Mukotrpan rad, metar i pol, ili dva,
i kandže koje vuku gdje ne stiže kritika;
ili ne daj Bože da susjed ikad dozna
da živi kraj ranjivog, osjećajnog lika.
Čvrsti bedem straha, kukavičkog bijega,
ali sjena ne uzvraća ni kada si dobre volje,
i groteska ispod istaknutog bijelog stijega –
“Nikad nisam bio sretniji i živio bolje”.
Reci mi, prijatelju, čemu ruka iza zida,
i skriveni rupčić u koji kapaš jecaje?
Nećeš me prevariti, znam, duša ti rida –
još jedan si od onih koji “ništa” prodaje.*

NEBESKA ŠETNICA

*Što još imam, osim ovog srca ludog
i krhkog života, do beskrajna hudog?
Tek uspomenu na požutjeloj slici
i čudesni hod po nebeskoj šetnici.
Što još imam, osim kilometara pepela,
i oguljenih koljena ispod raspela?
Par prozirnih flastera za milijun rana
i umna polja mukom izorana.
Što još imam, osim žuljeva na prstu,
i usukanu riječ za bogomdanu vrstu;
zrnatu suzu, što u grlu grebe...
što još imam, što, kad nemam sebe?
Ključić pokraj puteljka ne dosižu ruke,
na drugom mi prijete hridi, šiljci, muke,
na trećem je more, dubina i suze,
a četvrti, najljepši, ti mi opet uze.*

GUŽVA U SVEMIRU

*Ogledam se u sjaju tvojih očiju,
opijena grijehom nestajem u njima.
Poput astronauta lebdim u svemiru,
koji se prostire pod tvojim grudima.
Svučem skafander i ushićena šjećem
u smjeru vječnosti, jer tomu se nadam -
da beskraj je u čežnji, u opijatu
ustreptale duše kojoj pripadam.
Zadivljuje me zanosno čuvstvo
koje me prožima, snažno privlači.
U podivljaloj rijeci crvene boje,
otkucaj mog srca postaje sve jači.
Lebdim na tvome toplome dahu,
ubrzano strujanje dražesno me njiše.
U samom središtu tajanstvenog svemira,
imam svoju zvijezdu. Ali, trebam više.
Trebam dlan na dlanu, ruku na ramenu,
šetnju uz more, kad zavlada mir;
ali kad me presretne sjaj tvojih očiju,
uplaši me već napućeni svemir.*

MORE LEĐA NE OKREĆE

*Prazan stol je otkad bol se uselila u moj dom,
svi su prijatelji pošli za vedrijom prigodom.
Otkad si me napustio, ja ne mogu sakrit tugu -
svi me redom ostaviše, našli su budalu drugu...
...koja dobra je, sve dok slavlje traje.
Umorna i napuštena, do mora sam došetala,
Ovaj život nije pošten, tihano sam promrmljala.
A more se uzburkalo, kao da te se prisjeća,
valove je propinjalo, ko da moju bol osjeća...
...ko da suze koje teku i njega zapeku.
Samotna sam, pa mu često sve pričam o nama,
o našem rastanku, kobnim pogreškama.
Pričam mu o ljubavi, dušu mu otvaram,
s najboljim prijateljem, s morem razgovaram...
...jer ni kada suza teče, more leđa ne okreće.*

ŠTINJANSKA NEPOGODA

*Na stolu topla kavica miriše,
ali neko me čudno stanje ježi.
Promrzle ruke na šalici grijem,
a onkraj prozora tiho je i sniježi.
U pećici drvce veselo pucketeta,
dok krupne pahulje zasipaju selo.
Nisam ni prvu kavicu ispila,
a sve je već zastrašujuće bijelo.
Da nema drvca koje pjevuši,
strah bi me bilo od ove tišine,
ali uz glazbu iz usijane peći,
pratim gusti ples bijele padaline.
Kao da su pahulje zatrpale i život,
Štinjan je nekako bolesno tiši.
Nema pokreta, nigdje žive duše...
ovaj mi snijeg na nelagodu miriši.*

BLASFEMIČNA

*Ne mogu izdržati, srce će pući,
ako iz njega ti želiš izaći.
Kada se zora vraća, bauljajući,
u svakoj kapi krvi moram te naći.
Svitanje u venama postroji slike,
na svakoj je tvoje, najdraže lice.
Slatka krv slaže najljepše mozaike
i niže ih u mijenu tople kapelice.
Ispada da tebe, ni Boga ne štujem
(grmim, kad mi te sunce ne isporuči).
Ja, tako fina, a dođe mi da psujem,
jer se mozaik na dno duše sruči.
Ne daj da za tobom kapelica hlapi,
i srce će proklinjati, ako poludi.
Zalijepit ću sličice, nizati kapi,
samo kolaj u meni. U meni budi!*

SOVULJAGA

*Otvorenih očiju još jednu ispraćam noć,
otvorenih očiju nemirno sam spavala.
Ušavši u samu dušu mraka, tražeći moć,
u zagrljaju tjeskobe do jutra sam skapavala.*

*Kome bdijenja trebaju? Uspinješ se, tobože,
u vučnici okruženoj ljepljivim pipcima.
U prohladnoj kabini uzdasi se talože,
a jutro svane s raskuženim jaucima.*

*Nezavidna čistoća i sterilna svitanja,
Rivanol na razdjeljku pod kojim se ratuje.
Lice od porculana izbjegava pitanja...
Kamo sovuljaga, i zašto, noću putuje?*

KOPCI NA PROZORČIĆU

*Sunce zvecka pozlaćenim ključevima,
kopci tuku o žuta, prozorska stakla.
Gojazni komari vitlaju mačevima...
noć se sa mnom hrva u predsoblju pakla.
Sjena zastore očnjacima para,
režanje budilice mjesecu smeta.
Obraze gnječi par crnih kolobara,
a noć me kandžama gura iz kreveta.
Udara me uteg jutarnjega zraka,
zapahne me gadan smrad, težak i gust.
Modrim noktima grebem leđa mraka,
ali noć me izgura u danju čeljust.*

BIZARLUK

*Prividno zajedno, na prašnjavoj postaji,
bili smo kritičari trulim parovima.
Namršteni skretničar već je likovao...
zamijenio je pločice sa smjerovima.
Nasumce je odabrao nekolicinu
zbunjenih ljudi i ugurao ih u vlak.
Ti si među prvima u vagon ušao,
jer gušio te nametljivi ljubavni zrak.
Rastepla sam se trčeći za vlakom -
ti si ipak u gusjenici otplazio.
Nebo je bilo vedro, a pod nogom blato-
pružalo se putem kojim si odlazio.*

TI I ONA

*Narav ponekad zna pobonaviti,
pa u nevaljalost srlja.
Ti se tek jednu noć želiš zabaviti,
ali na časti raste mrlja.
Ona bi išla i dalje no što snuješ,
i reći će da te voli.
Ti tjeraš po svom, ali kad se izruguješ,
jeftina je igra boli.
Ne bi se zbog tebe vrtjela kao čigra
da bar malo mozga ima.
Ljubav ne razmišlja, ali prljava igra
svojevremena je luzerima.
Prava ljubav za "ništa" će zahvaliti,
i same gluposti brlja.
Ali ni ti se nemaš čime pohvaliti...
čast ti je golema mrlja.*

FAZE PROLAZE

*Miči se od mene, tugo, prokletnice!
Kroz srce si ušla, sad izlaz potraži.
Iz mojeg si bitka izagnala ljubav.
Za njom tiho kreni. Barem ne odmaži.
Ne štipaj mi oči, vjeđe mi ne gnječi,
ne vitlaj mačem usred boli pretile.
Ovu mrvu ponosa mogla bi sasjeći...
kao da bi ga suze meni vratile.
Ti, koja sve ljubavi u stopu slijediš,
ti, koja čežnju i zanos pobijediš...
najzad bivaš poražena od spokoja.
Došlo je vrijeme da pođeš, tugo moja.*

KLAKERI

*Tako ponosna, katkad čak bahata,
ponekad gruba i bezosjećajna,
prijezirno gledam s đavoljeg oblaka
kako na nemuštom visi kolajna.
Licemjere, s figom ispod usne,
ni vlastito zrcalo ne podnosi...
Bezočno lažu i ljube tabane
onima koji su sanjali bosu.
Iz zlatne krigle salamuru piju
i smiješe se (tako nastrano).
Ma mogu u more sipati šećer,
ali more je bilo i ostat će slano.
Hipokriti, u plemenskome kolu,
zazivaju prolome hvalospjeva.
Ma može iz dlana i krv poteći,
ali galeb kriči, galeb ne pjeva.*

ŽETVA

*O, prokleti, prokleti dani puni trnja!
O, prokleta noći, od smrti si crnja!
I sama sam odavno ogrezla u kletvu -
ti si vrelim usnama obećao žetvu.
O, žanjite, žanjite usne naoštrene,
slatka krv je ova, iz zanesenih grudi;
pa ako je grješno tijelo koje bludi,
pokosi moj život, srce ti ga nudi.
O, prokleti, prokleti dani puni trnja!
O, prokleta noći, od kosca si crnja!
Samoćo, vjerna sjeno, moja si, moj usud.
Tišino moja draga, od tebe nemam kud.
Srčem cigaretu orošenu strašću,
ispuhujem vihor, neka te rosom zaspe.
Guši me vrtlog, bojim se, past ću,
nekošena i nemoćna kada me noć raspe.*

POTEPANCI

*Kuc, kuc! Ima li koga doma!?
Zar su i ovi snovi prazni?!
Gdje si se, čovječe, zgurio?
Opet u organizam bazni?*

*Kuc, kuc, kuc! Upornost me krasi,
zato i kucam na prazne snove.
Želim ti jadnome predstaviti
svoje velikodušne bogove.*

*Jadnici, potepaju se
od nemila do nedraga.
Oni su radoholičari,
a ti si udomio vraga.*

*Dopuštaš mu da te bocka,
sve je snove rasplinuo.
Pokaži mu izlaz, čovječe,
i svoje si sutra zbrinuo.*

OKO TVOGA OKA

*Samo je duplo staklo između dva zla.
Vanjsko je nemarna magla zamračila,
a nemoć je unutarnji zagorčila.
Treći svijet je pod tvojim stopalom, Bože.
Za vratima crljenice škripe lože,
gdje duša izlazi iz mesa i kože.*

*Još jednom prođe kroz zlatno klasje žita
grozd nezrele masline, zrno granita,
kroz spomenike, i tlapnju "Bella vita".
Sve ove ljude, kroz koje duh prolazi,
tište zemaljski padovi i porazi,
nezamislivi u nebeskoj oazi.*

*S blažene noge duh će opaziti
da čovjek će se iz straha odraziti
u minsko dušno polje, i tlom plaziti.
Duboko vjerujem, duh neće žaliti
za škrinjom tajni; neće tugom zaliti
srce, koje se nije znalo razgaliti.*

*Prvo odmorište, to su Božji prsti,
gdje anđeo mu bijela krila učvrsti
i šalje ga u visine, rajskoj vrsti.
S oblačnog koljena mahnut će galebu,
Puli, Trogiru, Vukovaru, Zagrebu...
ljudima na zemlji i dušama na nebu.*

*A kada stigne u rajsko plavetnilo,
nestat će "moglo je, a nije bilo",
i znat će da se dobro, ipak, isplatilo.
Bezbroj bijelih krila, veličanstveni sjaj –
život duše teče, samo patnji je kraj,
a Bog te milo gleda. Da, takav je raj!*

UZEH TI UZE

*Zavirio si pod koprenu muke
dok puzala sam tunelom očaja.
S poda vidjeh prividnu dobrotu,
ljepotu (za me nepoznatog sjaja)
i povjerovah bajnoj iluziji
da Bog mi te poslao sa Sinaja.*

*Ruke si širio, poput anđela,
i bacih se u sigurnost skloništa.
Tada nisam mogla ni naslutiti
da zanosne staze bit će klizišta
i da od deset Božjih zapovjedi
nisi naučio ama baš ništa.*

*Suludom čežnjom nadahnuh ti ego,
oslijepjeh - i ponos si mi ukrao;
ugrijao me žarom s lomače,
a tada me vatri i vragu dao.
Zaveo si moje naivno srce,
a zatim ga lažima zatrpao.*

*Htjedoh se vratiti kartonskom logu
i biti prosjakinja u cjelini,*

*jer nemir miruje u crnom mraku,
jer ne-razum gladije u tišini.
Jer, imun si na klice, i na ljubav,
kad cijeli život ruješ po prašini.*

*No, ni to ti nije bilo po volji –
izgubio bi uze i kontrolu.
Morala sam u magareću klupu,
pohoditi tvoju nastranu školu*

*u kojoj ti si gospodar svemira...
A za neposluh ja skončah u bolu.*

*Bilo je nužno otresti prašinu
i uroniti u razumnu vodu.
Prstohvat uma smišljao je način
kako uteći arogantnom brodu.
Naime, shvatih da ću preživjeti
tek ako se otisnem u slobodu.*

*Sada s obzorja ričeš kao zvijer,
premda sam ti (jadnom) svu krv popila!
I sada bi opet rado robijao,
iako sam grozna tamničarka bila!
I sad bi opet zapalio tunel
u kojemu živi tvoja dobra vila!*

*Tunel je zatrpan! S obje strane.
Ni najmanja iskra proći ne može.
Gdje se provuče samo jedna iskra,
i druge se bezobrazno razmnože;
i pale vatru da uguše dimom,
zdrav razum ispod naježene kože.*

*Nije me briga na koga sad vrebaš,
ali prolaz nemaš u moje snove.
Ja vjerujem u milost sa Sinaja –
Bog mi je skinuo tvoje okove!
Ti nisi razlog da put neba pođem.
Krenut ću tek kad On me pozove!*

BIJELI PAPAVERI

*Nedozrela misao zna pomahnitati,
na zbunjenom licu slutiš prve znakove,
u najdražim očima promatraš svoj odraz
i čekaš reakciju na bijele makove.
Pogled se usudi, uzdah je od pomoći,
i tri slatke riječi (upitnih namjera)
ponudit će ravnodušje, dušu i tijelo -
i već si pod tučcima bijelih papavera.
Omami te prah, uznese do zadovoljstva,
od razuma daleko, ludilu nadomak.
Sanjaš da ćeš vječno ljubiti usne slatke,
ali rok trajanja ima čak i bijeli mak.
Prožima te sitni trag ljubavnoga praha,
duša se preda sjeti i zatvara dveri.
Pokraj tebe prolaze mlađahni sijači...
srca im oprašuju bijeli papaveri.*

HRVATSKI LANAC

*Na azurnu obalu prelijepa Istre
mame me kapljice, vesele i bistre.
Sjednem na kamen i izujem sandale
pa uronim bitak u vragolanke male.
Zastane mi dah od bajnoga prizora...
otvaraju se krila rajskog prozora?
Ružičasti vitraj iza Brijuna,
a u središtu kugla, vatre je puna.
Buket u suzama cara Hadrijana
krade mi ljepotu još jednog dana.
Ali, misli iskre... Da li more čuti
svu moju gorčinu? Da li sluti
da mreškanjem miri ponoćne ciklone,
da srž je muke u kugli koja tone?
Da li more čuje ovu tužnu priču?
Zna li za jutro koja u ponoć sviću?
Da li kapi mare što u svaku od njih
pohranila sam novi, tajanstveni stih?
I dok me zapljuskuju, svaka bi htjela,
ponijeti sa sobom drhtaj hladnog tijela,
miris vječne sjete, ožiljak zlih ljudi
i puzeći otkucaj iz bolnih grudi.
A kad ljuta bura kapi otpuše,
daleko od moje slomljene duše...
na jug pohrle. Jedna uz drugu prijanja,*

*i odnose miris moga postojanja.
Do divne Dalmacije lunjaju dugo,
bura ih gura, a vraća ih jugo.
Nakon urnebesnog, vjetrovitog plesa,
dotaknu dvojbe nekih drugih tjelesa.
Ti, koja u more umačeš rasula,
a svom si Dubrovniku leđa okrenula,
dok promatraš odraz zidina na moru,
vidiš li u odsjaju i istarsku boru?
Možda je kapljica koja tebe dira,
puna moje tuge, mojega nemira.
Tonula je, plutala, tukla u stijene,
kap koja te dira dotakla je i mene.
S ovog lijepog, malog poluotoka,
gdje čovjek je uvijek čovjek, od stuboka,
šaljem ti srce u kapljici koja sjaji,
da u njoj se stope naši osjećaji.
Čvrstu alku, koja mazi priobalje,
pošalji Jadranom, neka ide dalje,
od tvoje kože pune ožiljaka,
od tvoje duše, mučne od vrisaka,
od tvoga srca, kojem viču geni:
Do čovjeka pođi, od čovjeka kreni!
Srca su alke, spajaju ih vrline
u čvrsti lanac ogromne veličine!*

PRERUŠENI VRAG

*Nisi mislio da će biti tako,
da cvilit ćeš, napušten, kao pseto.
Rekoh ti da ljubav shvaćaš olako,
da želim nazad što mi je uzeto.*

*Uzeo si srce, kao da je tvoje,
i njime se grubo poigravao.
Nisi mu pričao za ples u troje,
niti mu se iskreno povjeravao.*

*Uzeo si dušu, za bagatelu,
(škrtu pojavu još škrtije pameti)
i divio se vlastitom zlodjelu.
Vraže, samo lasta u grupi leti!*

*Na čistom zraku čudni kлокot slušam...
Sebičnost pravda do savjesti goni
i cijedi kajanje kojega se gnušam.
Klaune moj, ljigavi su ti rezoni!*

NEMOJ PLAKATI SAM

*Kažeš da si s prijateljem često nazdravljao,
da došao je rado na svako slavlje;
a kada ga, mučan, više nisi zabavljao,
nema ga da te upita za zdravlje.
Kažeš da tvoj prijatelj obožava šale,
da drag si mu kada s tobom se smije;
a sada, kad ti suze u oku zrcale,
prijatelja nema, kao gušter se krije.
Kažem ti, zaboravljaš jednu sitnicu...
ti si nemarom nemar zadužio
pa sad trpiš svemirsku pravicu –
plačeš li sam, to si i zaslužio!*

RUPA U VREMENU

*Ne mogu, i neću ti oprostiti!
Našeg se vremena sjećam nejasno.
Učini mi se da smo postojali,
ali neću to ni pomisliti glasno.
Bez svake sumnje nešto se zbivalo,
prožeo si brzi tijek moga dana.
A možda je ludo srce tek snivalo
da gladnoj duši prija hladna hrana.
Ne isključujem možebitnu ljubav,
ali ne pamtim da se tlo zdrimalo.
Razumno tražim kakav trag zanosa...
Sve čega se sjećam, sve je premalo.
Tko zna jesi li uopće živio
kočopereći se u momem vremenu.
Ako i jesi, nisi bio vrijedan...
Ljubav bi utisnula uspomenu.*

*Ne mogu, i neću ti oprostiti,
maglovito sjećanje na nas, tebe;
kao da za trag u ovome životu
i nije bilo nikakve potrebe.
Po čemu da te pamtim? Zar po bijegu,
strahu da trajnost moraš obećati?
Ili po majstorstvu u okolišanju?
Ne, toga se ne želim sjećati.*

ŠESTI PRST JEDNE RUKE

*Posivio je svijet. Ne sluti na dobro.
Već se dva dana gomilaju nad selom
tmasti oblaci, puni melankolije.
Ubijaju želju za pićem i jelom.
Udovi me, očigledno, ne slušaju,
ili zapovijed do njih malo teže stiže.
Odljepila bih vlažni dlan od klonuća,
ali ruka miruje, a glava se ne diže.
Noga preko noge, kao spiralna nemoć;
od ledenih tabana zebnja se penje
kao gladno korijenje slasnom humusu,
i pohlepno kida bedro koje stenje.
Sjeta je prst ovog sivog podneblja;
podbočila se poput mrkog hajduka,
koji kišnim kapima prijeteći zvecku
i odvaja me od prozračnog nezvuka.
Možda će nada granuti u kostima
koje tuga hladnom stegom gnječi.
A možda će misli, koje duh pritišću,
u novome danu današnji poreći.*

SMRCA

*Gdje ti je lice? Zašto si ga skrila?
Svojom si zlobom i Bogu dodijala.
Šuljaš se za mnom, viriš preko ramena,
da bih ti se slatko u brk nasmijala.
Krhka jesam, ali dotrajala nisam...
pa ipak me slijediš. Prava si smrca!
Nemoj se nadati, neće me biti strah.
Nasmijat ću ti se, onako, od srca.
Katkad me zapuhne tvoj ledeni dah -
već jamu kopaš za me, ti, kučko crna.
Griješiš, ako misliš da pred oštrom kosom
drhtat ću od straha, plaho, kao srna.
Samo se kezi i dašći mi za vratom,
raskini krvotok konačnim trzajem.
Pogledaj me u oči! Nasmiješit ću se
i poći s tobom. Ti znaš da ne hajem.*

S FIGOM U DŽEPU

*Eto, Sabina, od jutra,
od sutra okrećem ploču -
pjesme ću pisati danju,
a snivat ću noću.
Zapamti ovaj dan,
prisežem pred tobom i Bogom –
od sutra veselje slijedim,
a tugu šutnut ću nogom.
Ja nisam realno tužna,
sreća u meni sjaji,
nevino me opijaju pravi osjećaji;
a kada padne noć,
radosti nigdje kraja,
jer pišem tužne pjesme,
sulude i bez sjaja.
I to je dio scenarija –
"inferiorna u Casablanci",
u Bogartskom stilu glumim
da su mi suđeni lanci.*

*Ma, ja sam ti, moja Sabina,
jedno veliko dijete,
i vrckasta, i luckasta,
od vlasišta do pete.
Stoga radije razmisli,
gdje ćemo sutra na kavu.
Vjeruj, sa sobom donosim
veselu, sretnu, sebe pravu.*

NIŽA DIMENZIJA

*Sveopći tajac u univerzumu.
Jesam li gluha ili su svi nijemi?
Oplakujem žamor, skrito, u umu,
a duša nižoj dimenziji stremi.
Dajući šansu ručnoj abecedi,
na samome se startu zavaravam.
Mimiku slijede intimni ogledi...
razmjenu mišljenja ograničavam!
Škrtu akustiku mondena svijeta,
u kojoj sablasno škripe floskule,
prezire osobnost šutnjom sapeta...
ipak kukavički spaja mandule.
Po gongu koronarni vapaj tuče,
skori kadaver bezglasno doziva
pasiju iz tihe, susjedne kuće,
koju strah stišće, a glamur pokriva.*

OSVRT

*Prepoznati osmijeh, u strahu, u ljutnji,
otkriti nježnost u grozovitoj šutnji.
Po magičnoj kugli prstima kružiti –
u ljubav ući - i korak produžiti.
Kročiti u prostor, gdje već su se skrasili,
škiljiti u svjetlo, koje su ugasili,
udahnuti miris leda, koji dušu zebe,
i biti zahvalna - prošla sam kroz tebe.
U kasno proljeće, kroz opojnost lipa,
kroz "Povijest Hrvata", snagu crnog kipa -
u trenutak zbivanja svjesno sam stala,
kao da si stvaran. I na kraju pala...
...pod krošnjom žila (trgao si joj grane),
pod deblo bila (ključao si mu dane),
pod očne jabučice, pod mlaz iz sebe...
pod žaljenje - samo sam prošla kroz tebe.*

LUPETALO

*Lupam. Pričam gluposti. Zar stvarno lupam?
Narisati cilj i nije velika stvar,
pa ako vizija curi iz okvira,
smijem se ideji – pokušala sam bar.
Vesela narav ne dopušta nikada,
da duša klone ako ne ostvarim san.
Bistroumne bore ležerno drijemaju
jer luckasti snovi uljepšaju moj dan.
Jesu li šašavi, shvatim kad ih smaknem –
ugledam brige zbog nevažnih sitnica.
Toliko luda, ipak, nisam! Zla java
može biti divnih snova ubojica.
Ne dolazi u obzir! Nebo je moj cilj!
Kada sam u trku ili kad ljenčarim,
smišljam kojim putem do zvijezda stići...
Snatreći, većinu snova i ostvarim.
Tek pred sivim uredom maštu odložim,
ozbiljna uđem i životno postupam.
Nakon što mi vrata tresnu u zatiljak...
počešem se, i uz stube čvrsto stupam.*

*A ako ne stignem do neba, ni dalje
od krova nebodera (tik ispod zvijezda),
barem sam uživala u panorami
i pogledu na živahna ptičja gnijezda.*

*Lupetaj! Krajnje ti je vrijeme za snove,
ili da se barem u lovu okušaš.
Sanje su lovina, a ti budi lovac!
Jesi li uspješan, znat ćeš kad pokušaš.*

OBRAZ KOJI KISNE

*Skupim obrve da spriječim otkrivanje
i provalu zbrke iz kožnog oklopa.
Snagom brzih misli podižem barijeru –
povlačim se pred silom jednakog sklopa.
Bode me pogled jedne gadne njuške
(pretpostavljam jer samo joj oči vidim).
Iza kapka već repetiramo puške,
premda nam iz mozga suklja strašljivi dim.
Ma miči tjeskobu! Oružje odloži!
Kockice u glavi smisleno posloži!
Vrijeme nam teče. Ne daj, čovječe,
da baš mi budemo sramotne preteče.
Pa što, ako nam zloća zablati vid?!
Voda sve opere, a vrijeme potisne.
Tko ti šalje oblake, njega nek je stid!
Vjeruj, duša blista i kad obraz kisne.*

KOMA-SUTRA

*Nisam drugačija od ljudi
koji se bude bez motiva.
Umjesto živahnog EKG-a,
tek je tanka linija siva.
Zavrnila bih spori gumbić
kad danje se svjetlo pojavi.
Što mi vrijedi, pokrenula bih
orgijanje muke u glavi.
Za snažne je život izazov,
a ne iscrpljujuća bitka.
Slabašni ljutnjom prikrivaju
kronično klonuće užitka.
Kao da je ikome važno,
što sviću komatozna jutra.
Pa ako svi žive bez svijesti,
bit ću solidarna - od sutra.
Ne želim biti drugačija -
sputat ću smisao i motiv.
Crtu skače, monitor laže,
jer duh je u komi. Je li živ?*

NASTAVLJA SE...

*...robovanje navici, obamrlost smisla,
zamor pri raspletanju zapetljane mreže.
Usklađeno raskidamo ljubavne niti,
znajući da nas ni trpeljivost ne veže.
Šturo prisjećanje pokoleba nas na tren,
sigurnost je tu, u jedinstvenom obliku.
Tvoja lijeva, moja desna, uzajamni muk...
limena glazba ispraća lošu naviku.
Korota u srcu, ljubav na pola koplja,
istrošeni osjećaji (bez sile popravka).
Kao pri duelu odmjereni koraci...
stigli smo do samog kraja. Nema nastavka.*

DUŠA NE DA ODUŠKA

*Krenem u susret razuzdanoj ekipi,
jer oduvijek me privlače slavlja i smijeh,
ali ratoborna duša od bijesa zakipi,
kao da bih učinila strašno veliki grijeh.
Potrčala bih među ljude, grlila ih redom,
učila ih spontanosti, život im uljepšala,
ali ne može se tijelo rastati s tom bijedom...
duša bi radije sjela i tužno zaplakala.
Nasmijala bih se svijetu, iskreno, sretno,
ali duša ne da oduška, ne ulaže trud.
Razdražuje me njezino osjećanje sjetno,
i sve što sam poželjela, sve je uzalud.*

ODRAZ IZ GNIJEZDA

*Ne tuguj, molim te, nismo bili par -
u suhom smo gnijezdu bili dva klonuća.
Dva slabašna ptica ugrijao je žar
i osnažio krila za ljeta buduća.
Ne žali, molim te. Napuštena gnijezda
gube miris tijela, brzo se ohlade.
Ptice usmjerene put ugaslih zvijezda,
ne misle na povratak u ljubavne jade.
Ne plači, molim te, dovoljno sam mučna,
srce se s vlastitim suzama bori.
Nebo je preteško, a sjećanja žučna
čine da duša pod crnim suncem gori.
Ne daj sjetnoj suzi da na mene kapne,
smočila bi krila, u očaj bih pala.
Bih li preživjela? Da me savjest sapne,
ne bih skončala... dugo bih umirala.*

EMANUEL

*Pod raskošnom krošnjom starih kestena
s bankina nestaje sve što je jestivo.
Samo će siromah pobrati voće,
koje je uvenulo, trulo, ili pljesnivo.
Badnjak je svečan, ponajviše u srcu,
ali izgubi sjaj bez posutica i bakalara.
Svečaniji je za one koji su pomeli tržnicu
i žive u neimaštini, možda od milodara.
U Božićnom jutru slavimo Isusovo rođenje
i svaka se obitelj u zajedništvu smješka,
ali ako su pod jelkom tek izrazi ljubavi,
čelo se skuplja i razočarano mreška.
Božić nam donosi mir i sreću,
na to nas rođenje Djetešca podsjeća;
pa zašto osjećaj nije potpun
ako je susjedova košarica veća?
U Božiću ne slavi iskre pod nogom.
Ljubi, voli, moli, i bit ćeš s Bogom.
Nemoj u košaricu - u svoje srce virni,
i pokloni se zlatu, tamjanu i smirni.*

SJEĆANJE SMIJE KORAKNUTI

*Sparan dan. Težak je i za umiranje,
jer, morala bih bar nešto pomaknuti.
Koristim oduzetost za poniranje,
u prošlost. Sjećanje smije koraknuti.*

*Korak, dva, i stop! Nešto se čudno zbiva...
Idem ti u susret, srce je u trku,
a krv ključa, ta lava neukrotiva -
cijeli svijet se vrti, il ja živim na zvrku.*

*Sjećanje korača do samoga kraja,
unatrag, odšetalo je na početak.
Srpanjska kljenut oduzima i zbraja
je li već tog dana počeo svršetak.*

*Pa ako i jest, nismo to htjeli znati,
jer, kako bismo suprotnost popravljali?
Ljubiš slatka usta, ali ćud ih oblati
i već smo na pozdrav sami odzdravljali.*

*Sparan dan. Težak je i za poniranje,
jer u ovoj proklete vrućoj klijeti
isprovocirao si znoj, i žvirciranje.
Možda bi ipak bilo lakše umrijeti.*

MRAK U DLANU

*Zasljepljen danjim svjetlom stišćeš šaku
koju kruti kažiprst lukavo otvara.
Ni u što ne sumnjaš, jer "mudrost" cvjeta,
a klan divno miriše. Još ne zaudara.*

*Misliš da si sretnik kojeg život golica,
polako otvaraš znatiželjne dlanove.
Umišljaš da si sudbini posebno mio
jer ti je obećala ljubičaste planove.*

*Pa ispružiš šaku, o, nevinosti sveta,
polaskan zbog poticaja za sretan put.
Razdragano gugućeš, ali prene te fjjuk,
i dlanove zacrveni zle sudbine prut.*

*Brzo skupljaš prste, pomalo zbog rana,
a više zbog gnjeva i bezočne prevare...
Zvečkom te kupila, kučka, i lagala
da za te će, pred zipkom, svirati fanfare.*

*Poslije mnogo ljeta stisnuo si čvrsto pest,
štrče suhe koščice i nabrekle vene.
Neka pitaju se ljudi što u dlanu kriješ,
strah od šibe ili čud glasne hijene.*

NA REPU BURE

*Bura ne pita je li duh odjeven,
je li hladan glas nepoželjan ljeti.
 Nakon što u proljeće osuši neven,
 grize ti kosti, tvome biću prijeti.
 Čak i ako duh drhti razodjeven,
 buri se kad-tad moraš oduprijeti.
 Najstrašnija je bura koja puše
 kroz moćna usta, vječno zatvorena.
Topla se strujanja na zov oglušē,
 pa istina ne biva izgovorena.
 Slutnja laži splete se oko duše
 koja ne zna da je prevarena.
 I čekaš, čekaš da se vjetar smiri,
 smrznut, griješ samo krin u grudima.
 Taj dragocjen cvijet ne raste, ne širi
 povjerenje pred vjetrovitim čudima.
Tek noć zamoliš da tišinom umiri
 srce, kojemu je na suncu zima.
 A bura te slama, najčešće šutnjom,
 ponoć te u njedrima mraka krije
 od gadnih čudi, koji udare ljutnjom,
 tamo gdje su zli udarali ranije.
 Šutnja se moćno poigrava sa slutnjom,
 ili ti dušu u crno zavije.*

*Ledena bura puše bez prestanka,
ako sam nisi ništa učinio.
Ako je duši budnica "Jadanka",
vjetru si se života podčinio.
Nitko tebi nije kriv zbog rastanka
s nadom, sa srećom. Vjetar ti je mio!
Kada ti slapovi kose vijore,
kad naježe se, u horizontali,
da li od bure ili vlastite more,
manji si od crva, mali si, mali.
Sam sebi urezuješ nove bore
gdje su ti ih zlikovci ucrtali.
Bura otkida crvene listiće
s lozice koja s jeseni slabi.
Prirodu, pa i svako biće,
bura dostigne, a vrijeme ugrabi.
Nisu to bajke ni prazne priče
da čovjek sam svoje vjetrove vabi.
Ako ti šutnja i nameće moći
ili strvinar huči da si gnjida,
ako te bole usta, uši, oči...
umjesto da pamet rane ti vida,
neka tvoje junačko srce poskoči –
zaustavi vjetar koji te kida!
Budi hrabar, bit ćeš od bure jači.
Vjeruj u sebe, u vlastitu procjenu.*

*Lecnut će se i vjetrova bukači,
ako ideš naprijed po svaku cijenu.
Odnijet će ti šešir zli osvajači,
ali neće sreću, u mudrost odjevenu.
Nije ti život dan da ga bura valja!
Kada u ljudini čuči strašljivac,
radost je od života sve dalja,
a ti si za patnju jedini krivac.
Kreni k vjetru, čeka te medalja,
jer ti si jači nego negativac.
Morat ćeš se s vjetrom sukobiti,
ali što te briga ako se i dure
zli, koji su poželjeli porobiti
važnost postojanja životne ure.
Što god poželiš, to ćeš i dobiti –
snovi se ostvaruju na repu bure.*

MODERNA

*Zanimljivo je kako u mome biću
dva se glasa za izražaj bore.
Vraški se trude da me uznemire,
i vode nevjerovatne razgovore.
U mojoj su vlasti zmija i amenašica,
jednu bode drač, drugu u srcu žica.
Ali, žive u slozi, jedna drugoj robom,
naizmjenično mole se i plaze utrobom.
Obje su rječite, ni jedna ne slovka,
glazba za mozak njihove su priče.
Za javnost nisu, i nikoga se ne tiče
ako padne i koja sočna psovka.
Katkad se svaka iza svoga oka smije,
ponekad su tužne i kapak ih skrije.
Na nepravdu planu, kao ris su ljute -
brbljavice male nikad da ušute.
Jedna svima sudi, druga suze lije
u tajanstvenom gradu moderne mumije.
Kada pepelu raste kilometraža,
volim ih obje, ne znam koja mi je draža.*

MOĆ TREBA POMOĆ

*Nije ti na ponos tvoja narav gadna,
otimaš mi kruh, a znaš da sam gladna.
Ja žeđam, a ti se vodom razbacuješ.
Ne vidiš, ne čuješ, nosom zvijezde ruješ.
Opraštam ti, jer Bog me tako naučio,
da volim i onoga koji me je mučio,
da krepost i dobrotu pokorom prekalim,
da zbog tvoje ćudi iskreno te žalim.
Ja ne trebam krila za vjetrove moći –
kada tvoje skrše, ja ću ti pomoći.
Liječit ću ti smisao, kad ne budeš slavan.
Do tada, opraštam ti sve, i mirno spavam.*

KNJIŠKI MULAC

*Dala sam ti tajne misli,
da škrtom voljom okrećeš
jednu po jednu stranicu...
a ti nećeš, pa nećeš.
Pisala sam za te pjesme
na ustreptalome bilu,
a ti nećeš, pa nećeš...
nećeš čitati na silu.
Kada sam od tebe pošla,
kao skamenjen si stao
i žalio što moju dušu
nikad nisi pročitao.
Sad silno želiš čitati
zlačane retke u nizu.
Kako me možeš listati,
kad duši nisi ni blizu?
Barem "Bilješku o piscu"
snuje tvoja pamet skriva,
ali za knjiškog tupana
knjiga nije da se čita.
Sad bi grešku ispravio,
naučio nešto iz nje,
ali duša je zaklopljena,
a s kraja se ne počinje.*

NEBO, TO SAM JA

*Nebo se izlilo. Mučno je gledati
gustu smjesu koja se cijedi niz dom.
U ovome stanu nema blagodati,
ne sjaje pogledi, ali tuče grom.
A gustiš buja poput mlijeka u loncu,
vrti mjehuriće pa stane kuhati.
Viri na rubu, i pitanje na koncu:
ili se izliti ili na vruće puhati?
Umno je otrpjeti bocke još par časa
jer bol je izdrživa, premda konstantna.
A ako se izlije, ljepljiva je to masa,
ljigava, i za okolinu iritantna.
Kada bih se sa zemljom poistovjetila?
Zašto ne? I njoj srce gori. Šikne mlaz,
razara dvonožne mrave (bez krila),
jer su u umovima produbili jaz.
Mogli su spustiti špilju sa svog stava,
naučiti pjesmu od radišnih mrava –
"Marljiva smo rijeka, stupa mrav do mrava,
a vidi čovjeka, sve što jest... prespava."*

*Ma baš se mome nebu fućka! I srcu.
Nekoć sam šaroliko cvijeće sadila,
dobre želje nizala na mrtvom nercu,
dok mi se i dobrotu nije zgadila.
Nebo je osušilo srčiku, brijege,
makar je rasadnik na istoj adresi;
ali nema cvijeća bez istinske njege,
već samo hrastovina, koju križ resi.
Zašto je moje nebo postalo škrto?
Vrag bi znao, a njegovo je znanje sve tanje.*

*Ni on se ne snalazi - vrijeme je zadrto,
naganja nas muka, a bježi ufanje.
Nebo je navuklo moje drugo lice,
grli svoje blago, kapljice i volju.
Slaže ga u strahom obložene ladice
i vraća u udubine nasute solju.
Zatvori sef, ili ga zatuče čavlima,
kao vrata hladnjaka, bez rupe za ključ,
bez vidljivog sna, jer smisao klima...
ostaje propuh, kisik - i čaša za žuč.
Samo nebo otvara vrata ljubavi.
Moje se zgurilo pod koštanu arkadu.
Viri iz gustiša, s mrežom na glavi,
da mu koju bistru sigu ne ukradu.*

*Prozor je zaživio i s tom mrežicom,
artefaktom drevnih potomaka pauka,
koji misli da s apsolutnom pravicom
smije plesti mrežu. Bože, vidi bauka!
A tko im je dopustio da se množe?
Vražja beštija, neće plesti zauvijek.
Dojadi li mi, krvnik sam izvan kože!
Kakvo stablo, kava loza?! Ode ti tijek!
Ili ću poći u sasvim drugu krajnost,
što ću, nisam stvorena za osrednjost.
Smočit ću krpu, a to neće biti slučajnost,
i izbrisati s prozora svu ovu gadost.
A onda ću obje ruke ispružiti,
širom, kao da su razapeli i mene.
Sočnom ću se kletvom svijetu odužiti,
i tad će se nebo razbiti o stijene.*

RUJANSKI DANI

*Nećete vjerovati, ali istinu zborim –
kada život zapuše u list se pretvorim,
u zeleni list što, čim sunce jače grije,
štiti vaše korake i brižno vas pokrije.
Otrpjet ću ja sve bure, sunce i kiše,
i sve nevolje koje prst sudbine piše,
ali kako ću podnijeti rujanske dane,
kad život me iscrpi i padnem s grane?
Kada se osušim i vremešno zašuštim
i tako slabašna smetnju vam priuštim,
hoćete li se sjetiti da jednom sam bila
lepeza koja je vas od udaraca štitila?*

CIRKUS POD KAPOM

*Svi pod kapom nosimo cirkusku družinu,
na nogama samoću i duše prašinu.*

*Tjeskoba nas tjera iz pustog lunaparka –
tražimo iskru izvan dogorjelog ugarka.*

*Strašljivi cirkusanti, nemamo zaštitnike,
pa bez teškoća zgusnemo umjetnike
u tijesnu cipelu, s rupom na potplatu
očekujući da dive se zvonkome batu.*

*Par ostarjelih žonglera, drhtavih ruku,
zbog srama dižu strašnu halabuku,
dok tanjuri padaju. A loptu pohabanu,
ne dodaju nikome, nego na nju stanu.*

*Devet života snuju naši akrobati
strahujući da ih gaf za glavu ne skrati.*

*Druge pak na tankim žicama grlo steže,
jer hodaju gradom bez zaštitne mreže.*

*Kada cirkus slavi, nastupaju plesači,
uz jače svjetlo stižu mamurni jahači.*

*Klaun suzi kad ga u cipeli ugnjave,
a smije se, kao da je plač dio predstave.*

*Pri silasku s glamuroznog podijuma,
po šavovima puca čak i žena-guma.*

*Dan se gasi, prazni se gledalište,
u lunapark se vraća putujuće kazalište.*

LIST

*Kad sunce naloži peć, oblak odleti daleko,
a iz ogoljele grane stidljivo izviruje netko.
Doći će nam s proljećem, kada zima bijela
pobjegne pred magijom prirodnih akvarela.
Šumice ga dozivaju, vrtovi, livade
i ogoljela krošnja kraj betonske zgrade.
Sunce list toplinom mami, dražesno ga snubi,
zrakom ga, razigrano, miluje i ljubi.
A kada je zavođenju došao kraj,
proljeće ga obdari, jer takav je običaj.
Za zelenu čaroliju koju širi svijetom,
svibanjsko ga sunce okruni cvijetom.
Ali, prohladni listopad iz prikrajka vreba,
jer i njemu djelić godine treba,
pa uz malu pomoć vjetra k tronu krene,
a svrgnuti list zašušti i uvene.*

DUŠA JE TA KOJA BAJKU OTVARA

*Tek hrpa mesa na kožnoj prostirki,
krti batak i kotlet bez masnoće,
te suhi papci u ponoćnoj svirki,
i oćut smrti u bezdanu hladnoće.
Gromko se smije druga strana zida,
ori se pjesma svemirske igraonice.
Tek tu i tamo veselje prekida
samrtni hropac iz noćne klaonice.
Tijelo od tijeka mora odstupiti,
(život mi rezom nije ugodio).
Krvnik se skalom želi iskupiti...
takav se neimar još nije rodio!
S mračnoga mjesta, gdje zvijezde ne niču,
slušam kako fijuče oštrica kazaljke.
Svaka je sekunda rez na mrtvom biću,
ali duh je majstor – rješava premetaljke.
I ove noći duša će se stopiti,
s masom istih, koje noć osuši.
Kad bih samo mogla lešinu skupiti,
ispružila bih papak i mahnula duši.*

*Idi, dušo, idi, na drugu stranu zida,
pozdravi mjesečare u moje ime.
Ne sjećaj se tijela, niti krvavog brida,
ni kako su u proljeća ugurali zime.
Idi, moja dušo, idi! Noć je krvi,
a tvoji potoci obožavaju bal.
Beživotno tijelo neka pojedu crvi...
bljutavo je meso koje suši feral.
Idi, ludaro, idi kad ti kažem!
Preživjet će ova gomila ubode sata.*

*Kad tebe potjeram, i sebi pomažem...
živim dok i kada prolaziš kroz vrata.
Zora na hrpu mljeveno meso skuplja,
jutro izigrava umjetnika, kipara,
ali iza svjetlom ispunjenih duplja,
duša je ta koja bajku otvara.
Još par brzih pokreta i zadnji čvor –
u noć sam spakirala "basnoviti" san.
Sat se uljudio, životno je spor –
zadovoljna ulazim u prekrasan dan.*

KLON

*Odlučno se popela i s obje noge,
stala na rub ograde staroga mosta.
Skupila je usne, ali oči govore –
Dosta mi je patnje. Svega mi je dosta.
U spletu živih i metalnih ptica
pokreću se i redaju slike iz davnine –
od buđenja pupoljaka i djevojačkih snova,
do današnjeg klona, zaumne margine.
Proletješe godine veselja i tuge,
ali čelični je zagrljaj ove druge.
Pilila je lance briga, pokušala sve,
tek danas se predao i zadnji dio nje.
A da si je podarila još par minuta,
vidjela bi da kraj stijene rijeka ipak teče.
Spustila bi nogu na tvrdi dio mosta,
i slušala lepet nade kad u dušu slijeće.*

ĐOJANA

*Vjeruj ljudima. I golemom težaku -
tegli zrno graška, uh, preteško breme.
Zgurio se jadan, pucaju mu pleća –
osim jadikovke nema druge teme.
Vjeruj ljudima. I kada im zjenice
prekrije oprez i zakloni vidokrug.
Ne vide dalje od trbušne šupljine
po kojoj otuđenost vuče oštar plug.
Vjeruj ljudima i kada su surovi,
oni iza grubosti tugaljivo vire.
Mrka duša jedinstveni jaram nosi,
jer teret samoće sama odabire.
Vjeruj i meni. Kad sam pred eksplozijom,
kad uzduž i popreko drma me naboj,
sjetim se Gioije, pištolja, puste kuće...
Sjetim se rešetaka. Kako je tek njoj?*

ZURIONICA

*Ne smeta mi što ljudi ne koriste usta,
sami svoju dušu samoćom kažnjavaju,
ali ponekad me neshvaćanje štipka -
moju skromnu prisutnost ne uvažavaju.
Istina, za ovu sam gospođu neznanka,
za ovu što se gnijezdi preko puta mene.
Presrećem njen pogled, a kada me "provali",
brzo trgne glavu i u stranu je zakrene.
Osmjehnem se, dobre joj "vibre" šaljem,
nije mi teško nasmiješiti se prva,
a ona zuri u me kao da sam "pukla",
ili da sam netom spustila se s drva.
Da li je baš nužno biti srodna duša
i osmijeh zaslužiti uz íce i piće?
Jer, nema ništa lakše, do rastegnuti usta
i usrećiti nepoznato ljudsko biće.*

DRUGI OBRAZ SUDBINE

*Ti, na putu užasa i košmara.
Ja? Mene mjesec tišinom očara.
Mogla sam ti dati dio toga mira,
ali zla sudbina sredstva ne bira.
Nekom te je vraškom spletkom nagnala
da me napustiš, kao da nije znala
da bez mene hodaš uz pomoć štapa,
a smisao ti se u suzi utapa.
Je li ti rekla da sam nemoćnica?
Uvjerila te, vražja coprnica,
jer u strahu za svoja krhka pleća
zabranio si srcu da osjeća.
Ne snosi sudba nužno i krivicu.
Biraš sam, ljubav ili smutljivicu.
Kada tvoj izbor drugi obraz okrene -
shvatit ćeš. Ti si trebao mene!*

ROMANTIKA

*Mjesečina, ništavna, poput sjene,
nepotrebna, osim za romantiku.
Lakomo vrijeme otima priliku
da netko se još mjeseca spomene.
Tko gleda zvijezde? Tek moja malenkost
i nekoliko sanjara, budala.
Ta je brojka zanemarivo mala
da pokaže bezosjećajnu drskost.
Noć je za spavanje. Za umiranje.
Doduše, privremeno, no ipak smrt.
A ako je dan i dotad bio škrt?
To je već od života zaziranje.
Potiskivanje osjećaja u zlo,
u najdublju rupu uboge duše;
tamo, gdje potajno smisao guše,
gdje bespoštedne sile izmiču tlo.
Tik-tak, tik-tak, vrijeme bičuje i sat.
Svrsishodno postojanje u muku
pruža kazaljku, kao da pruža ruku...
Odnosi moje vrijeme. Kradljivac! Tat!*

*Kradeš moje vrijeme, ali, neka te.
Premda je daleko od ispunjenja,
bih li s tog zenita ostvarenja
gledala kako se zvjezdice zlate?
Razmišljam. Kažu da sunce odlazi,
izlazi, zalazi, bla-bla... a lažu!
Mi sve napuštamo (ali to ne kažu) –
oklopno vrijeme to i ne opazi.
Ne trepnemo. Ne opterećuje nas
što se ne vraćamo u istom broju.
A ako ja sutra ne budem u stroju?
Možda za romantiku zadnji je čas.*

GODINE BEZ PRAZNIKA

*Bog te pitaj koji je dan,
vrijeme mi ništa ne znači.
Ne znam koja je godina,
ni koji je mjesec kraći.
Na zidu kalendar visi,
ali stranice ne prevrćem;
a lice još više kisi,
kad se unatrag osvrćem.
Ako i pogledam papir,
nema ni slova ni broja;
tek upute kako stići
do tihoga perivoja.
Nema u brojkama sreće,
broj dvanaest me ubija.
Ni ova godina neće
biti drugo do robija.*

*Gdje se to zgurilo "sada"?
Hej, sudbo, grešku ispravi!
Kad mi upisuješ dane,
na njih i girlande stavi.*

*No, upiši par praznika,
proljetne, zelene boje.
Preklinjem te, daj mi nadu
da buđenja još postoje.*

SJENICA

*Izađi u ponoć na trijem, pod strehu,
tačno u ponoć (tad želja se budi).
Naše će se misli splesti u grijehu,
dražit će maštu dok krv ne poludi.
Legni na ležaljku, pogledaj nebo,
niz mjesečinu se u snove spusti.
Noć ti daruje baršunasti placebo,
što samo sanjaru ulazak dopusti.
Ja sam već tu, čekam te u snovima,
na crvenoj svili s uzorkom ruže.
Vrijeme će stati na svim satovima,
kada se naša topla tijela ispruže.
Naše će se misli splesti u grijehu,
makar noćas bio čak u Parizu.
Izađi u ponoć na trijem, pod strehu,
i pogledaj mjesec. Tako si mi blizu!*

ORA ET LABORA

*Tijelo me ne boli, misli se ne žale,
duši je toplo u skutu apatije.
Kad svaki je korak salto mortale,
ne mičem se iz kruga kožne opatije.
Pomolim se prije spavanja, za drage,
ali i onoga što baca trnje na zid,
jer nisam u posjedu božanske vage.
A možda je bodljikavi stvor tek privid.
Vjerujem da nisam uzor težacima,
(ne mogu pomaći apatično zdanje).
Katkada me savjest za rukave cima,
jer radim sve teže, a bogami i manje.*

SVI SVE ZNAJU

*Ovaj je svijet gusto napučen...
znaš svaku kretnju susjeda,
čiji je brak pred prsnućem
i tko o tuđem raspreda.
Znaš tko što misli, što hoće
kada ti bane na vrata;
tko raste od zločestoće,
a tko veličinu svojata.
Pratim nepoznate ljude,
i s distance već sve znam -
oni što bliskost osude,
na bitak mažu balzam.
Muči me gorući problem...
ljudski spoj nije polučan!
Možda čovjek ne treba lem,
ili je moj pogled skučen?
Ne znamo više voljeti,
nikomu ništa ne štima,
a tako je teško biti
tuđinac među ljudima.*

RAVNODUŠJE SUDI

*Još toliko snage imam
da ne kročim u dubinu,
i s više perspektive
motrim zemlju, mjesječinu.
Sasvim me mali korak
od ambisa duše dijeli.
Ravnodušje kraj aure
na taj me čin osmjeli.
A onda se opet pitam...
jesu li valjane muke?
Zar da moj život vrednuju
dva prsta od dvije ruke.
Prstiću i kažiprstu,
ne želim se odazvati,
a u spletu onih dragih...
ne mogu... nemoj me zvati.*

DRAŽESTOWN

*Tko ne bi poželio, bar na jedan dan,
biti filmska zvijezda, ili pravi klaun.
Samo sklopi oči na vrtlogu mašte,
budi sve što želiš u carstvu "Dražestown".
Poznajem taj svijet, često tamo zalazim;
baš jučer sam susrela svoga liječnika,
nakinđurenu kurtizanu, tokara,
zaduženog penzića i par vijećnika.
Eh, koji je to svijet! Sam si krunu biraš
i tko ćeš biti u raskošnoj krinolini;
da l' Madam Pompadour, mlada nevjesta,
ili Ivana Orleanska na bojnoj ledini.
Poznat mi je taj svijet. Tamo srećem znance
kad sama putujem u dugim noćima;
a kada mi sunce podigne kapke,
eh, koji je to svijet pred mojim očima!*

DOM

*Izuj one ružne, dvobojne cipele,
koje mi nikad nisu bile drage;
pa pomoću stare, sive čarape,
obriši tabane ljepljive od vlage.
Pa prošeći, mili, prošeći snovima,
hodaj prostranstvima zbog kojih si mučan.
Otklonit ćeš sumnju da bez tebe liježem,
jer svaki je san za tebe otključan.
Kada si već tu, prošeći tihim svijetom,
tajanstvenim, neizraženim, neznanim,
jer nije istina da te više ne volim,
samo se od napuštanja šutnjom branim.
Šeći bespućima, ali svuci sumnju,
razodjeni nemir, koji srce tuče;
pa legni, mili, i odmori dušu...
u mojim mislima ti si kod kuće.*

ZID PLAVE BOJE

*Dignem glavu i gledam plavetnilo...
odgledala bih film mojega sutra.
Mrzim sjene, koje mi se rugaju
što platno je prazno, ali - čekam jutro.
Očekujem film, nadam se ljepoti
kad sunce poteče, takne mi tijelo;
nemirnom rijekom draži snena čula...
ali film se vrti, a platno je bijelo.
Vjerujem, tek slijedi najbolji dio,
dojmit će me podne nepredvidivo.
Tko zna što me u predvečerje čeka...
ali film se vrti, a platno je sivo.
Neću odustati. Još par minuta...
pričekat ću, možda se ljubav pojavi.
Kovač moje sreće lipsat će kujući...
ali film je stao, a zid se plavi.*

SUŠNE GODINE ZA OPAČINE

*Dobrota i nije vrijedna pozornosti,
to je vrijednost koju podrazumijevaš.
Kad i čip u glavi ima toplo srce,
bez imalo muke voljeti uspijevaš.
Takva ljubav ne zna za ograničenje –
briše suze koje kaplju slinavcima,
otrpi kada ljutice istresu bijes,
ili kad kletva pobjegne škiljavcima.
Velika srca u krhkom tijelu nosiš –
srce uma, duše, tijela... sebe samu.
Nitko, baš nitko ne može ugасiti
ljubav. Ona gori u vječnome plamu.
Ni kada nasrne čista ljudska zloba
s punom cisternom mržnje i zle ćudi;
sretna kada plamen crno zavijori
i kada ti ugarci razdiru grudi.
Nemaš dovoljno vode, ti, koji mučiš
i pružaš šmrk ljutnje, opačine hude.
Pod žalosnim garom uvijek iskra tinja...
ona će rasplamsati vjeru u ljude.
Dobrota i ljubav u istoj su vatri,
ne može ih ugасiti čista ljudska zloba.
Velika srca u krhkom tijelu nosiš,
te baklje gore od rođenja do groba.*

OD DIVA VEĆI

*Strepiti na samome rubu oblaka,
kojega sudbina trese i ljulja,
grčevito se držati, gurati
u leđa, u plećku koja žulja.
Okrenuh se naglo na krivu stranu.
Riskantno, smrt me mogla ugasiti.
Al što sam više mogla izgubiti?
Možda me pad mogao i spasiti.
Ti, s mirisom šumarka na dlanu,
s odsjajem plodne zemlje u oku,
s okusom kupine na usnama...
s tajnim svijetom u srcu duboku.
Bili smo jedno. Bili bi i danas
da nisi od diva postao veći.
Srcu sam zabranila da primijeti
koliko si tužan u mojoj sreći.
Da si se barem slučajno poskliznuo,
nehotice stao gdje se smrca skrila.
Al, ne, ti si s oblaka skočio...
bez mene, a nisi imao krila.*

*Nakon ekstaze... crnina, i sjećanje
da ti u mračnom podzemlju stanuješ.
S golubom pričam, a on mi veli,
da i u gradu duhova samuješ.
Bio si tu, nesretan i svojeglav,
znam, teško se na oblaku nastaniti.
A to što ti kiša pljušti po grobu...
ne mogu srcu i to zabraniti.*

KRUG DUGOVE NE OPRAŠTA

(M. R. Rosu)

*Um je šutnuo plavu kružnicu
do najtamnije strane nesuglasja.
Neizvjesnost mori i oružarnicu,
zaraslu u suho korijenje klasja.*

*Lebde komadići mora. Da, mora!
Neće se izliti, toplo se nadam.
Neustrašivi zec iznad ponora...
u latentno stanje i ja propadam.*

*Nema plivača, nigdje ni obale,
nema luke, ne možeš uploviti;
iza mučnog vala tek vertikale –
zar se i rijeka mora osoviti?*

*Negdašnji um, (rijeka okolosvjetna) –
kako drugačije, kad zemlja nije krug?
Ikarova krila, logika nesretna,
pa laste na istoku traže jug.*

*I što sada? Konačno se mijenjajte,
ili vegetirajte u prostoru -
u besperspektivnost sad uranjajte!
K vragu! Vi ste bitak na umoru!*

*Vi ste prazninu nametnuli krugu.
i stijena se guši našopana plinom.
Atomskom petardom slomili ste dugu,
a grobnicu širite otrovnim začinom.*

*Eto dokaza... nema sretnog stvora.
Vidim samo eksplozivni abdomen,
i par pjevača smrdljivoga zbora –
plinoviti kip čovječanstvu u spomen.*

*Ali, neka, naučite se pameti,
i slinite nad svojim glupostima!
Bijele je duše crna glad, ali na dijete!
Vi kruh lansirate zelenim gostima!!!*

*Trebamo čistog, filtriranog zraka
i jednu ljubavno-sućutnu klicu,
koja će niknuti ih živih raka
i oplemeniti praznu kružnicu.*

*A kada stigne do Razumnog pola,
oživjet će cvjetni zemaljski krug.
Smilovat će se i nebeska kupola,
kad najzad zemlji vratimo dug.*

*Rijeke će teći, a more će bučiti.
Što će nas snaći...kako mogu znati?!
Baš me briga! Ma tko će vas dokučiti!?
Oдох svojom krhotinom prolunjati.*

GRIZICA U SKULPTURI

*Boli. Tako jako boli! Boli obraz.
Kida ga onečišćeni val pod bitkom,
s krivom percepcijom da ne postoji
pod navlakom, izvještačenom i britkom.
Umjetnica! Podvaljujem pitoresku -
klaun, komika, suze... a grizu noći.
Lice "a la carte" obnavlja osobnost.
Hoće li lakrdiju izdati oči?
Krinka s rascjepom za zube, osmijeh,
za nanizane animalne geste,
i krik, kada se pod njom obraz upali,
i kad se gnjusne misterije ražeste.
Primorat će nužnost svih deset bodeža,
da zagrebu dalje od sljepoočnica.
Ako se uhvate u koštac s grižnjom,
načet će konture savjesnog lica.
Kad sumrak klekne, izmigolji se sjena
i nadvije se zaštitnički nad izraz,
nad niski prag izdržljivosti skulpture.
Boli. Tako jako boli! Boli obraz.*

CRN-KAMEN

*Na rubu nestalog svijeta,
na zvjezdanom zadnjem kraku,
misao se grči - znojna,
smanjuje obim razmaku.
Udaljenost je sve veća,
kanjon mišiće napinje;
na drugom kraju beznađa,
bezbožno se cere grinje.
Sutjesko, gdje će ti duša?
Prodaješ me u bescjenje.
U rijeci sam tvrdi kamen,
na srcu nosim ordenje.
Crn-kamen u nemilosti
teške noge, u plićaku;
u opsjeni blage žare
dušu posluži čudaku.
Crn-kamen u promišljanju,
ćoravu za danjeg mraka;
klanac, rijeka, stijena, žena,
a dno grca: Zraka! Zraka!*

JEDAN, KO NIJEDAN

*Samo jedan život imam...
on živi u stranoj kući.
Kapci su mu zatvoreni,
a zjenice pune žući.
Ovaj život koji jeca,
koji dugo već boluje,
prati vrevu, sluti govor,
ali nikoga ne čuje.
Željela sam čuti pjesmu,
koju srce umu piše.
Klečala sam kraj usnica,
koje svirahu sve tiše.
Platila sam svojom čašću,
srce ni danas ne žali,
što uzeše svetu ljubav...
svoju su drugima dali.
Voljela sam i davala,
samo uzeti su znali,
a kada sam propadala,
još su više uzimali.*

*Padala sam, dizala se,
svaki put s većom mukom.
Nadala se da će ljubav,
pomoći pruženom rukom.
Nikad nikog nije bilo,
osim onog što je stao,
da se ruga blatnom stvoru,
kojemu je bitak pao.
Tijelo nosi teret duše,
kojoj srce se raspada.
Iz blata u zvijezde gledam,
al zvijezda za me ne pada.*

Osvrt na knjigu "Bijeli papaveri", Slavice Juhas

Poznata je stvar da su riječi opasne. Kada ih jednom izrekneš ili napišeš, nema više povratka, one nisu ptice da se mogu uhvatiti i vratiti u krletku. Zato čovjek mora paziti što kaže, kome i kada, u kojoj količini, zašto je rekao baš to a ne nešto drugo.... A to je vrlo teško. No, ljudi su nam potrebni. Sam čovjek, bez ikoga oko sebe, ne može znati je li dobar ili loš, vrijedan ili ne, uman ili nimalo, nesebičan ili škrtulja prve vrste, ništa o sebi ne može znati, kaže Filip u jednome dahu kao da je to jedino on otkrio i sada širi mudrost ljudima dobre volje.

Ovo je već četvrta zbirka pjesama Slavice Juhas. Zavidljivo, zar ne? Nikada još nisam susreo osobu koja tako brzo piše, iz koje izvire stihovi neumoljivom količinom, stvarno nisam doživio takvu brzinu nakupljanja senzacija i osjećaja, takvu mogućnost zapisivanja vlastite intime. Slavica Juhas očiti je dokaz da običan, svakodnevni život prosječnog "crva zemaljskog" (Čovjek, kako to gordo zvuči!) može postati inspiracija, može nadahnuti stvaranje odličnih stihova. To također znači da je naše svakodnevno "spašavanje svega što se spasiti daje" prava avantura te da ne moramo posezati za nestvarnim poticajima da bismo uživali u lijepome.

Što se tiče Papavera, Filip usrkne poduži gutljaj neidentificiranoga pića, ne mogu se oteti dojmu da su ove pjesme ekspresionističke.

Znate li što je to ekspresija?

Jednostavnim (ekspresivno obojanim) riječima rečeno, kao što znam reći učenicima da bi uopće shvatili o čemu im govorim,

to je "prežvakana stvarnost, probavljena i zalivena osobnim sokovima nekog nadahnutog pojedinca pa onda ispuštena u svijet, izbačena i ostavljena da se snalazi" (završen citat).

Impresija je utisak, ekspresija je istisak, nju izbacujemo iz sebe nakon što je u nama kaotično svrdlala i uznemiravala nas neka neugledna, gotovo manje vrijedna ili, pak, gorostasna impresija.

Stvari iz naše stvarnosti djeluju na nas, očito i dokazano. Usade se u nas i mi ih preoblikujemo prema sebi. I rugoba života može biti impresivna u svojoj ružnoći i bolnosti. A mi se ne damo, pobunimo se na različite načine. Možda je ipak najbolji način ismijati sve što iritira, boli, nagoni na suze, što nas čini ogorčenima i nemoćnima. Ali, o tome ovdje ne govorim, jer ove pjesme ništa ne ismijavaju, one donose rasute osjećaje, prikupljene, izgubljene i pronađene.

Dakle, je li bolje biti impresivan (dojmljiv, uzbuđljiv, uvjerljiv) ili ekspresivan (pun izražaja, snažan, dojmljiv)? Po svemu sudeći, vrlo je tanka crta razgraničenja.

Slavica Juhas, čini se tako Filipu koji voli soliti pamet i kada ga nitko ništa ne pita pa, onako usukan i unezvjeren, nastavlja paleći tko zna koju otrovnicu jadničkim upaljačem, Slavica je u ovoj zbirci odabrala ekspresivnost. Njezini stihovi, ne svi, naravno, viču, traže i pronalaze, nasmijavaju, poigravaju se, njoj i cjepanice kriče dok sagorijevaju dajući toplinu, ona smišlja svoje riječi, kao da, razotkrivajući unutrašnji život ljudi i stvari, želi sve s nama podijeliti. Ne, hvala, rekao bih joj, ona je tvoja stvarnost, meni je moja dostatna, ali ipak i dalje čitam zainteresiran što skriva sljedeća slika.

Slušaj (to kaže meni), ima tamo i stihova koji miluju, prave su impresionističke idile u bijelom, mo'š zamislit snijeg uz more? Slika je prekrasna. I tišina koja leluja krajolikom...

Jesu, ljudi jesu cirkusanti u velikom cirkusu. Nema moraliziranja, draga, svatko od nas odabire svoje načine pa i ti (Oprosti na intimnosti, ali...), kao što činim i ja, moji su izbori ponajčešće pogrešni, baš kao i oni u nekim pjesmama, no, takva je stvarnost.

Ti se igraš stihovima, ja se igram mudrostima, ha? Ti zapisuješ svoje rime bolne i rimovane, svoje jedanaesterce, dvanaesterce (bilo bi zanimljivo vidjeti kako bi joj ispao prilagođeni aleksandrinac – za neupućene, to je dvostruko rimovani dvanaesterac, naučio sam lekciju) i trinaesterce, uzmi jednom i šesnaesterac, možda “upali” i pretvori se u nerimovanu prozu... Dobro, uozbiljit ću se. Slavica se izražava svojim načinom i ne mogu joj nametnuti nikakva pravila, njih imaš ili ih opće nemaš, mislim na stihove, u meni ne čuče stihovi, a zamišljam da sam...

Ipak je pisanje stihova ozbiljna stvar koju mnogi podcjenjuju. Ali je isto tako i igra koja te obuhvati i ne napušta tako lako. Homo ludens bolji je od onoga koji smišlja nova pravila ratovanja, zar ne?

Sviđa mi se ova zbirka. Nisam baš neko mjerilo, pa ipak, ako sam doživio da se nasmijem, kimnem glavom i zaboravim udahnuti otrov čitajući, onda to valjda nešto znači; ako sam se zamislio nad nekom slikom, podigao umorne oči u neku zamišljenu daljinu dok stih jurca glavom, onda i to valjda nešto znači.

I, razveselila me ova zbirka. Jedan običan čovjek, eto, koji otkriva svoje vrijednosti, koji pokušava spasiti što se spasiti daje, za sebe, za svoje drage, za neke buduće poznate i nepoznate – vrijedno je truda svako ovo Slavičino nastojanje da oplemeni dan. Bilo čiji dan, moj, tvoj, njegov i naš. A ona spašava svoje osjećaje od zaborava, oni se pojavljuju, često izviru istim intenzitetom i u istom obliku, sve je to ona, i jad i briga, i protest i nježnost zaogrnuti, ljutica je i blagost... Ah.

Pa Filip skupi ramena i otrese prašinu sa svojih ruku. U džepu mu Papaveri. *Znaš šta, kaže, gotovo da zapjevam onu pjesmičicu o papaverima, kako ide? I sad si naučila što dosad nisi znala, jer ti si tako mala...? Ne, jer dok si tako mala, ne možeš brati mak. Zašto? Zašto su makovi u zbirci bijeli? Nevinost nasuprot crvenom? Što je crveno osim maka, krvi koja tuče u žilama i razlijeva se tijelom?*

Ha. Misliš da su svi simboli u ovim pjesmama jasno vidljivi? Malo morgen, svi ih moramo potražiti. I, ono što me zabrinjava, u pjesmama mogu pronaći poruku.

Ugodno čitanje, ponovljeno, moj iscrpljeni Filipe.

Fabris Knez

Bilješka o pjesnikinji:

Slavica Juhas objavila je četrnaest zbirki pjesama: Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kiše (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018), Spakirani osjećaji (2019), Ruševine Ganglota (2020) i "Viktorijin plač" (2021).

Zbirke Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Bulevar umišljaja, Nikada nisam, Vrata vječnosti, Ruševine Ganglota Viktorijin plač, Istek vremena, Nebeska frula i Bijeli papaveri; objavljene su i u digitalnom izdanju.

Nakon natječaja, njezine pjesme uvrštene su u zbirke Erato '04 (2004), Susret riječi (2006, 2007, 2008), Jučer bih umro za te, a danas jer te nema (2004), Uvijek kad pomislim na tebe (2005), Pjesmom protiv zaborava (2013), Lahor stihova (2018), Snovi sjećanja 3 (2018), Stihovi duginih boja (2019), Stihovi duginih boja 2 (2019), More na dlanu (2019), Večer poezije Srce Isusa i Marije (2019), Poezija zlatnih stihova (2019), Svjetski festival poezije (2019), Biseri na dlanu (2019), Zagreb na dlanu (2019), Najljepše ljubavne pjesme (2019), Jesenja sonata (2019), Svim na zemlji mir veselje (2019), S ljubavlju, Dea (2019), Slavonija na dlanu (2019), Otisci naših stopa (2020), Valentinovo (2020) i Zimske priče 2 (2020).

Sadržaj:

<i>KAD ČEMPRESI ZAMIRIŠU</i>	05
<i>OČE, ZNAŠ...</i>	06
<i>U TEBI TREPERIM</i>	08
<i>MOROZITO</i>	10
<i>SAMO JEDNU NOĆ LJUBAVI</i>	11
<i>PIJANI STIH</i>	12
<i>PAMTIM LJETA KOJA STIŽU</i>	13
<i>NEBESKE SAONICE</i>	15
<i>LAŽU DA NE ŽELE ČUTI</i>	17
<i>U MRTVOME KUTKU SOBICE</i>	18
<i>KREŠTALICA</i>	20
<i>ODJEVENA ISTINA</i>	21
<i>STRASTING</i>	22
<i>DON PURAN</i>	23
<i>DALEKO MI SNOVOSTAJ</i>	24
<i>NA STAROM MJESTU</i>	25
<i>PUNA ČAŠA MENE</i>	26
<i>DUH</i>	27
<i>METAMORFOZA</i>	29
<i>ZEC U LISNICI</i>	30
<i>AURORA NOVE LJUBAVI</i>	31
<i>NA VRHU, TIK DO TUGE</i>	34
<i>NA CIJENI SU RUPČIĆI</i>	35
<i>NEBESKA ŠETNICA</i>	36
<i>GUŽVA U SVEMIRU</i>	37
<i>MORE LEĐA NE OKREĆE</i>	38
<i>ŠTINJANSKA NEPOGODA</i>	39
<i>BLASFEMIČNA</i>	41
<i>SOVULJAGA</i>	42
<i>KOPCI NA PROZORČIĆU</i>	43
<i>BIZARLUK</i>	44

<i>TI I ONA</i>	45
<i>FAZE PROLAZE</i>	46
<i>KLAKERI</i>	47
<i>ŽETVA</i>	48
<i>POTEPANCI</i>	49
<i>OKO TVOGA OKA</i>	50
<i>UZEH TI UZE</i>	52
<i>BIJELI PAPAVERI</i>	55
<i>HRVATSKI LANAC</i>	56
<i>PRERUŠENI VRAG</i>	58
<i>NEMOJ PLAKATI SAM</i>	59
<i>RUPA U VREMENU</i>	60
<i>ŠESTI PRST JEDNE RUKE</i>	61
<i>SMRCA</i>	62
<i>S FIGOM U DŽEPU</i>	63
<i>NIŽA DIMENZIJA</i>	64
<i>OSVRT</i>	65
<i>LUPETALO</i>	66
<i>OBRAZ KOJI KISNE</i>	67
<i>KOMA-SUTRA</i>	68
<i>NASTAVLJA SE...</i>	69
<i>DUŠA NE DA ODUŠKA</i>	70
<i>ODRAZ IZ GNIJEZDA</i>	71
<i>EMANUEL</i>	72
<i>SJEĆANJE SMIJE KORAKNUTI</i>	73
<i>MRAK U DLANU</i>	75
<i>NA REPU BURE</i>	76
<i>MODERNA</i>	79
<i>MOĆ TREBA POMOĆ</i>	80
<i>KNJIŠKI MULAC</i>	81
<i>NEBO, TO SAM JA</i>	82
<i>RUJANSKI DANI</i>	84
<i>CIRKUS POD KAPOM</i>	85

<i>LIST</i>	86
<i>DUŠA JE TA KOJA BAJKU OTVARA</i>	87
<i>KLON</i>	89
<i>ĐOJANA</i>	90
<i>ZURIONICA</i>	91
<i>DRUGI OBRAZ SUDBINE</i>	93
<i>ROMANTIKA</i>	94
<i>GODINE BEZ PRAZNIKA</i>	96
<i>SJENICA</i>	97
<i>ORA ET LABORA</i>	98
<i>SVI SVE ZNAJU</i>	99
<i>RAVNODUŠJE SUDI</i>	100
<i>DRAŽESTOWN</i>	101
<i>DOM</i>	102
<i>ZID PLAVE BOJE</i>	103
<i>SUŠNE GODINE ZA OPAČINE</i>	104
<i>OD DIVA VEĆI</i>	105
<i>KRUG DUGOVE NE OPRAŠTA</i>	107
<i>GRIZICA U SKULPTURI</i>	109
<i>CRN-KAMEN</i>	110
<i>JEDAN, KO NIJEDAN</i>	111
<i>OSVRT NA KNJIGU "BIJELI PAPAVERI"</i>	115
<i>BILJEŠKA O AUTORICI</i>	121
<i>SADRŽAJ</i>	122

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Slavica Juhas

BIJELI PAPAVERI

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

*Mob: **099 / 599-24-34***

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Juhas, Slavica

BIJELI PAPAVERI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-294-2

Bilješka o autorici:

Slavica Juhas objavila je četrnaest zbirki pjesama: Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kise (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018), Spakirani osjećaji (2019), Rusevine Ganglota (2020) i "Viktorijin plač" (2021).

Zbirke Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Bulevar umišljaja, Nikada nisam, Vrata vječnosti, "Rusevine Ganglota" "Viktorijin plač", "Istek vremena", "Nebeska frula" i Bijeli papaveri, objavljene su i u digitalnom izdanju.

Mnoge njene pjesme uvrštene su razne zajedničke zbirke poezije